

Sygn. akt XVII AmE 9/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Piotr Grzywacz

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. z/s w J.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 grudnia 2011 r. znak (...)

1. Oddala odwołanie.

2. Zasądza od (...) sp. z o.o. z/s w J. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz

Sygn. akt XVII AmE 9/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 grudnia 2011 roku znak (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej powodowi P. Sp z o.o. z siedzibą w miejscowości J. orzekł, że w/w przedsiębiorca nie wywiązał się w roku 2010 z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy z dn. 10.04.1997r. Prawo energetyczne (tj. Dz. U. z 2006r. nt 89, poz. 625 ze zm.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium RP albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust 8a ustawy Prawo energetyczne.

Za powyższe działanie pozwany wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 122.226,91 zł, co stanowi (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętej przez powoda w poprzednim roku podatkowym.

Od tej decyzji P. Sp z o.o. (powód) złożył odwołanie, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w części dotyczącej wymierzenia kary pieniężnej i „wydanie przez Sąd nowej odstępującej od wymierzenia kary decyzji.”

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

- art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne poprzez niezastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, która winna znaleźć zastosowanie w przedmiotowej sprawie

- art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, poprzez wymierzenie kary pieniężnej w oparciu o przychody powoda uzyskane w 2009r., podczas gdy przepisy prawa nie przewidują takiej możliwości w sytuacji, gdy powód nie prowadził jeszcze działalności objętej koncesją

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że powód będący przedsiębiorstwem energetycznym posiadającym koncesję na obrót energią elektryczną dokonał w 2010r. sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, w ilości 10.493,441 MWh, w związku z czym był obowiązany do:

a) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne na łączną ilość 235, 296 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej,

b) uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne na łączną ilość 2 235 102 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej

Udział sumy energii elektrycznej wynikającej z uzyskanych i umorzonych świadectw pochodzenia z Kogeneracji lub z uiszczonej opłaty zastępczej w wykonanej przez przedsiębiorstwo energetyczne całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym powinien w 2010r. wynosić nie mniej niż 3,1%,

a) dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne nie mniej niż 21,3%.”

Bezspornym jest również, że powód w dniu 31 marca 2011r. w wypełnieniu obowiązku z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne uiszczył opłatę zastępczą w kwocie 292 418, 66 zł a dnia 29 października 2011 r w ramach realizacji obowiązku wynikającego z art. 9a ust. 2 w kwocie. w kwocie 94 020, 85 zł

Sąd ustalił, że przychód powoda z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na samym obrocie energią elektryczną wyniósł w 2010 roku wyniósł (...) złotych.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Powód nie kwestionuje, że ciążył na nim obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z energii elektrycznej z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej w kwocie 94 020, 85 zł. w terminie do 31 marca 2011 r.

Ponieważ powód nie przedstawił Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii, zastosowanie miał przepis art.9 a ust.8 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U Nr 89 z 2006 r., poz 625 z późn. zm.). Oznacza to, że był on zobowiązany uiszczyć opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5 (do 31 marca 2011 r.), obliczoną w sposób określony w ust. 8a (94 020, 85 zł). Obowiązek ten polegał więc na łącznym spełnieniu dwóch warunków: dokonania wpłaty odpowiednio wyliczonej kwoty i dochowania terminu wpłaty. Bezspornym w sprawie jest, że powód uiszczył opłatę zastępczą w wymienionej wyżej kwocie w dniu 29 października 2011 r. tj ponad pół roku upływie terminu ustawowego do jej uiszczenia.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłat zastępczych, o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8 Prawa energetycznego.

Ustalając wysokość kary pieniężnej należy zgodnie z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego uwzględnić przesłanki wymiaru kary.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes URE przedstawił okoliczności, które brał pod uwagę przy ustalaniu wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej. Podkreślił, że nałożona kara pieniężna została ustalona na możliwie najniższym poziomie. Uznał jednak, że stopień szkodliwości czynu powodowego przedsiębiorcy był znaczny, ponieważ nieuiszczona przez powoda opłata zastępcza wynosiła 94 020, 85 zł i na tyle zostały uszczuplone dochody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

W ocenie Sądu Prezes URE przy wydawaniu decyzji i określaniu wysokości kary pieniężnej w sposób prawidłowy uwzględnił wszelkie okoliczności sprawy i wymierzył karę pieniężną w odpowiedniej wysokości.

Należy wskazać, że przedsiębiorca wniósł opłatę zastępczą ze znacznym opóźnieniem w stosunku do terminu przewidzianego w ustawie. Należało wobec tego uznać, że stopień szkodliwości czynu powoda w stwierdzonych okolicznościach był znaczny. Prezes URE wziął pod uwagę dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy, który uprzednio nie był karany z tytułu niewywiązania się z obowiązków określonych w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego lub uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej zgodnie z art. 9a ust. 8a tej ustawy. Z akt sprawy nie wynika również, że powód był karany z jakiegokolwiek innego tytułu. Było to więc jego pierwsze naruszenie przepisów ustawy. Prezes URE wziął nadto pod uwagę okoliczność, iż powód w ustawowym terminie wniósł część należnej opłaty, czemu dał wyraz wymierzając przedsiębiorcy karę w najniższej możliwej wysokości.

Dokonując oceny stopnia zawinienia przedsiębiorcy jako przesłanki wysokości kary pieniężnej należy podkreślić, że zgodnie z ustawą termin na uiszczenie opłaty jest trzymiesięczny. Oznacza to, że opłatę zastępczą przedsiębiorca może wnieść do końca terminu ustawowego bez żadnych ujemnych konsekwencji dla zobowiązanego. Bez względu na to, czy wpłata została dokonana w styczniu, czy w ostatnim dniu terminu, fakt jej dokonania jest w ocenie ustawodawcy odbierany równorzędnie. Dopiero niedochowanie terminu ustawowego może podlegać ocenie. Jednak ocena stopnia zawinienia przedsiębiorcy powinna uwzględniać takie okoliczności jak rozmiar opóźnienia z wniesieniem opłaty. W analizowanym przypadku przedsiębiorca dopuścił się naruszenia obowiązku ustawowego w zakresie terminu wniesienia opłaty zastępczej, a rozmiar opóźnienia był znaczny i przekroczył sześć miesięcy. Stopnia zawinienia przedsiębiorcy nie można było zatem żadną miarą uznać za znikomy.

W przedstawionych okolicznościach Prezes URE nie miał zatem podstaw do odstąpienia od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego.

Zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej zostało przewidziane przez ustawodawcę w przypadku zaistnienia pozytywnych materialno prawnych przesłanek ustawowych. Przesłankami tymi są: znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, zaprzestanie naruszania prawa oraz realizacja obowiązku przez adresata kary.

Odnosząc się do podniesionych przez powoda w odwołaniu zarzutów należy dodatkowo wskazać, iż odpowiedzialność ponoszona na podstawie art. 56 ustawy – Prawo energetyczne jest odpowiedzialnością o charakterze obiektywnym tj nie jest oparta na zasadzie winy i wypływa z samego faktu naruszenia przepisów. Zatem podnoszona przez powoda okoliczność niewywiązania się z obowiązków ustawowych z powodu błędu niewyszkolonego pracownika placówki nie ma w niniejszym postępowaniu żadnego znaczenia.

Sąd nie uwzględnił też zarzutu powoda dotyczącego błędnej interpretacji przepisu art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i przyjęcia za podstawę nałożenia na powoda kary pieniężnej wyliczonej w oparciu o przychód uzyskany przez niego w 2010r., podczas, gdy podstawę wyliczenia powinien w jego ocenie stanowić przychód powoda z 2009r., w

którym de facto nie prowadził on jeszcze działalności objętej koncesją. Jak słusznie zauważył bowiem Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 8 lipca 2008r. sygn. akt VI ACa 62/08 kara pieniężna nakładana jest w formie decyzji, a od niej przysługują środki odwoławcze, nie ulega zatem wątpliwości, że rokiem poprzednim jest rok poprzedzający jej wydanie, a nie jak chce powód rok poprzedzający datę czynu za którego popełnienie wymierzana jest kara.

Na uwagę nie zasługiwał w ocenie Sądu również zarzut dotyczący słabej kondycji finansowej spółki, która może dodatkowo ulec znacznemu pogorszeniu na skutek utrzymania przedmiotowej decyzji w mocy jako nie mający wpływu na treść orzeczenia w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności i nie znajdując podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je jako bezzasadne na podstawie przepisu art. 479⁵³ kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz